

TẤM GƯƠNG CỦA LỊCH SỬ

Kinh Thánh: 1 Cô-rinh-tô 9:24–10:

“24 Anh em há chẳng biết rằng trong cuộc chạy thi nơi trường đua, hết thầy đều chạy, nhưng chỉ một người được thưởng sao? Vậy, anh em hãy chạy cách nào cho được thưởng. 25 Hết thầy những người đua tranh, tự mình chịu lấy mọi sự kiêng kỵ, họ chịu vậy để được mào triều thiên hay hư nát. Nhưng chúng ta chịu vậy để được mào triều thiên không hay hư nát. 26 Vậy thì, tôi chạy, chẳng phải là chạy bá vớ; tôi đánh, chẳng phải là đánh gió; 27 song tôi đả thân thể mình cách nghiêm khắc, bắt nó phải phục, e rằng sau khi tôi đã giảng dạy kẻ khác, mà chính mình phải bị bỏ chẵng.

1 Và, hỡi anh em, tôi chẳng muốn cho anh em không biết tổ phụ chúng ta đều đã ở dưới đám mây, đi ngang qua biển, 2 chịu Môi-se làm phép báp tem trong đám mây và dưới biển, 3 ăn một thứ ăn thiêng liêng; 4 và uống một thứ uống thiêng liêng; vì họ uống nơi một hòn đá thiêng liêng theo mình và đá ấy tức là Đấng Christ. 5 Song phần nhiều trong vòng họ không đẹp lòng Đức Chúa Trời, nên đã ngã chết nơi đồng vắng. 6 Mọi điều đó đã xảy ra để làm gương cho chúng ta, hầu cho chúng ta chớ buông mình theo tình dục xấu, như chính tổ phụ chúng ta đã buông mình. 7 Cũng đừng thờ hình tượng nữa, như mấy người trong họ, theo lời chép rằng: Dân sự ngồi mà ăn uống, rồi đứng dậy mà chơi dờn. 8 Chúng ta chớ dâm dục như mấy người trong họ đã dâm dục, mà trong một ngày có hai vạn ba ngàn người bị bỏ mạng. 9 Cũng chớ thử thách Chúa như mấy người trong họ đã thử thách mà bị loài rắn hủy diệt. 10 Lại cũng chớ lăm bầm như nầy người trong họ đã lăm bầm mà bị chết bởi kẻ hủy diệt. 11 Những sự ấy có nghĩa hình bóng, và họ đã lưu truyền để khuyên bảo chúng ta là kẻ ở gần cuối cùng các đời. 12 Vậy thì, ai tưởng mình đứng, hãy giữ kéo ngã. 13 Những sự cám dỗ đến cho anh em, chẳng có sự nào quá sức loài người. Đức Chúa Trời là thành tín, Ngài chẳng hề cho anh em bị cám dỗ quá sức mình đâu; nhưng trong sự cám dỗ, Ngài cũng mở đường cho ra khỏi, để anh em có thể chịu được.”

Gợi ý bài học: Đoạn Kinh thánh hôm nay vừa là phần kết luận cho toàn bộ chương 9, vừa là phần mở đầu cho chương 10. Trước đó, sứ đồ Phao-lô đã nói rằng ông sẵn sàng trở nên "mọi cách cho mọi người" để có thể đem nhiều người đến với Tin Lành. Để giải thích tinh thần đó, ông sử dụng hình ảnh quen thuộc đối với người Cô-rinh-tô là các cuộc thi đấu thể thao tại đại hội thể thao Ít-mi-a (Isthmian Games). Phao-lô nhấn mạnh rằng các vận động viên phải kỷ luật và tiết độ trong mọi mặt của cuộc sống để giành được chiếc mào triều thiên bằng lá cây. Nhưng chiếc mào ấy rồi sẽ héo tàn. Trong khi đó, người tin Chúa đang hướng đến một phần thưởng đời đời, không bao giờ hư mất. Vì vậy, nếu các vận động viên còn biết từ bỏ nhiều điều để đạt được phần thưởng tạm thời, thì cơ đốc nhân càng phải biết tiết độ và kỷ luật bản thân để hướng đến phần thưởng đời đời mà Đức Chúa Trời dành cho mình.

Phao-lô đã tự ví mình như một vận động viên đang thi đấu. Ông không chạy mà không có mục tiêu, cũng không đánh gió. Ông biết rõ đích đến của mình và hết lòng theo đuổi mục tiêu đó. Điều Phao-lô nhấn mạnh không phải là cạnh tranh với người khác, mà là thái độ kiên trì và kỷ luật của người đang chạy đua. Ông nói: "Tôi đã thân thể tôi cách nghiêm khắc và bắt nó phải phục tùng." Cụm từ này mang ý nghĩa phải giữ mình và kỷ luật với bản thân, không để những ham muốn xác thịt điều khiển mình. Phao-lô làm như vậy vì ông không muốn sau khi giảng dạy người khác, chính mình ông bị bỏ chững. Từ "bị bỏ" ở đây mang ý nghĩa bị mất tư cách hay bị loại khỏi cuộc thi. Vì sao Phao-lô cảnh báo như vậy? Trong Hội Thánh Cô-rinh-tô có một số người cho rằng, một khi đã chịu báp-têm, nhận lãnh Đức Thánh Linh và có những ân tứ thuộc linh thì sự cứu rỗi của họ đã được bảo đảm hoàn toàn. Họ nghĩ rằng những việc làm của thân thể sẽ không ảnh hưởng đến sự cứu rỗi, vì linh hồn họ đã được cứu. Dẫn đến việc họ xem nhẹ các tội lỗi như sự gian dâm, tham dự các nghi lễ thờ thần tượng, ăn của cúng thần tượng. Họ tin rằng những điều đó không thể làm tổn hại đến sự cứu rỗi của mình. Phao-lô gọi họ là những người cho rằng mình mạnh mẽ đức tin, nhưng ông muốn cảnh báo họ về sự chủ quan ấy. Để giải thích, Phao-lô nhắc lại lịch sử của dân Y-sơ-ra-ên. Tất cả họ đều được Đức Chúa Trời giải cứu khỏi Ai Cập, đi dưới đám mây, băng qua Biển Đỏ, ăn thức ăn thiên thượng, uống nước thiêng liêng mà Đức Chúa Trời ban cho... Nói cách khác, tất cả đều kinh nghiệm ân điển và sự cứu giúp của Đức Chúa Trời. Nhưng phần lớn trong số họ không sống đẹp lòng Đức Chúa Trời, họ phạm tội thờ hình tượng, phạm tội gian dâm, thử Chúa, làm bầm với Chúa. Kết quả là nhiều người đã ngã chết trong đồng vắng.

Phao-lô cho biết những sự việc đó được ghi lại để trở thành bài học và lời cảnh tỉnh cho Hội Thánh ngày nay. Vì vậy, Phao-lô nhắc nhở: "Vậy thì, ai tưởng mình đứng, hãy giữ kéo ngã." Cơ Đốc nhân không nên tự mãn vì những kinh nghiệm thuộc linh, nhưng phải luôn tỉnh thức, tiết độ và kiên trì bước đi với Chúa. Trong Phi-líp 2:12, Phao-lô cũng dạy: "lấy lòng sợ sệt run rẩy làm nên sự cứu chuộc mình." Điều này không có nghĩa là con người tự mình tạo ra sự cứu rỗi, nhưng là sống một đời sống kính sợ Chúa và trung tín, bền đỗ trong đức tin.

Ngay sau đó, Phao-lô khẳng định rằng Đức Chúa Trời là Đấng thành tín. Ngài sẽ không để chúng ta bị cám dỗ quá sức mình và sẽ mở đường cho chúng ta thắng hơn sự cám dỗ. Hãy nhớ Đức Chúa Trời hứa ban năng lực cho chúng ta vượt qua thách thức của sự cám dỗ. Không có sự cám dỗ nào là không thể vượt qua được, Chúa luôn ban cho chúng ta một lối thoát. Thay vì nhượng bộ hoặc gục ngã trước cám dỗ, hãy nhìn vào sự thành tín của Chúa để thấy được lối thoát Ngài mở cho chúng ta ra khỏi.

Kết luận đoạn Kinh Thánh này dạy chúng ta rằng đừng chủ quan với sự cứu rỗi, hãy kỷ luật và tiết độ trong đời sống thuộc linh, đừng chỉ dựa vào những kinh nghiệm hay cảm xúc thuộc linh để khẳng định mình được cứu, bằng chứng của một đời sống được cứu là mỗi ngày tiếp tục tin cậy Chúa, vâng lời Ngài và bước đi theo Lời Ngài. Dù đức tin và tình yêu của chúng ta còn nhiều thiếu sót, Đức Chúa Trời vẫn ban cho

chúng ta ân điển. Vì vậy, mỗi ngày chúng ta hãy khiêm nhường nhường cây nơi Đấng Christ, vừa tin cậy sự thành tín của Ngài, vừa cẩn trọng bước đi trên con đường đức tin cho đến cuối cùng.

Câu hỏi áp dụng bài học:

Tôi có đang sống kỷ luật trong đời sống thuộc linh như một vận động viên đang chạy đua để nhận phần thưởng đời đời không?

Tôi có đang chủ quan về đời sống đức tin của mình không?

Trước cám dỗ, bạn nhượng bộ hay nhờ sức Chúa vượt qua?

Lời cầu nguyện: “Lạy Chúa! Con yêu Chúa. Xin giúp con nhớ rằng sự cứu rỗi của chúng con hoàn toàn phụ thuộc vào Ngài. Xin giữ mỗi bước chân của con chạy về phía sự hoàn thành ơn cứu rỗi của mình với lòng kính sợ và run rẩy. Xin giúp con đừng chủ quan, đừng lơ là hay thiếu sự kỷ luật trong đời sống thuộc linh. Xin giúp chúng con biết nhờ cậy Chúa để đắc thắng và vượt qua mọi sự cám dỗ. Con tạ ơn và cầu nguyện trong danh Chúa Giê-su.”